

רע"פ 2202/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2202/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 27.2.14 בע"פ 7453-12-13 שניתן על ידי כבוד השופטים: ד' חשין - נשיא, מ' דרורי - סג"נ וע' שחם

בשם המבקש: עו"ד שלמה ברוש

בשם המשיבה: עו"ד אופיר טישלר

החלטה

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (הנשיא ד' חשין, סגן הנשיא מ' דרורי והשופט ע' שחם) בע"פ 7453-12-13 מיום 27.2.2014, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בבית שמש (השופט י' מינטקביץ) בת"פ 32517-04-11 מיום 28.1.2013 ומיום 21.10.2013.

רקע והליכים

1. נגד המבקש הוגש לבית משפט השלום בבית שמש כתב אישום בו שני אישומים, כשבכל אחד הואשם בעבירה של מעשה מגונה באדם לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). לפי כתב האישום, באישום הראשון, המבקש פגש במתלוננת הראשונה (להלן: המתלוננת הראשונה) כשיצאה מבית אימה לאחר ויכוח עם האם בנוגע לסיגריות. המבקש נגע בשיבנה של ר.פ. ואמר לה "אני אקנה לך סיגריות ואת תפנקי אותי אחר כך", בנוכחות אחותה. באישום השני, המבקש הציע למתלוננת השנייה (להלן: המתלוננת השנייה) טרמפ עם בנה לבית הוריה, החל ללטפה בחזה תוך כדי נסיעה ואמר לה כי הוא רוצה אותה במיטה וכי היא הבטיחה לו שתאפשר לו לגעת בה.

2. המבקש כפר בעבירות שיוחסו לו וניהל הוכחות בבית משפט השלום. ביום 28.1.2013 ניתנה הכרעת הדין של בית משפט השלום. בהכרעת הדין דן בית המשפט בעדויות של המתלוננות ובעדותו של המבקש. באשר לראשונות, למרות שציין בעיות שעולות מעדותה של המתלוננת הראשונה, מצא בית משפט השלום הסברים הגיוניים להן בעדותה, וקבע שהעדויות, כמו עדות המתלוננת השנייה, מהימנה וניכר שהמתלוננות ביקשו לתאר את אשר אירע, ולא להפריז מעבר לכך. באשר לגרסתו של המבקש, לפיה מקורן של התלוננות בסכסוך שכנים בין משפחתו ומשפחתה של המתלוננת הראשונה (שאחותה היא חברתה של המתלוננת השנייה), בית משפט השלום מצא שהיא נטולת היגיון, ואף אם אותו סכסוך שכנים אכן קיים, לא מצא בית המשפט מדוע תוגש תלונה שקרית בגין מעשים מגונים, ומדוע המתלוננת 2, אישה חרדית, שאינה קשורה לסכסוך, תקשור את עצמה בדברים אלה, ואף תספר אותם לבעלה (שניסה לפגוע במבקש בעקבות כך). לפיכך הורשע המבקש בעבירות שיוחסו לו. ביום 21.10.2013 ניתן גזר דינו של בית משפט השלום, לאחר שנתקבלה חוות דעתו של הממונה על עבודות שירות שקבעה כי המבקש מתאים לביצוע עבודות שירות. אחרי שמיעת הטיעונים לעונש, קבע בית משפט השלום כי מתחם העונש ההולם לכל אחת מהעבירות נע בין שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב לשנת מאסר, ובנוסף פיצוי המתלוננת בגין נזקיה, וגזר על המבקש שלושה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, ארבעה חודשי מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננות בסך 5,000 ש"ח ו-3,000 ₪.

3. המבקש ערער על הכרעת הדין וגזר הדין לבית המשפט המחוזי. באשר להכרעת הדין, טען נגד ממצאי המהימנות שקבע בית משפט השלום לגבי ולגבי המתלוננות; עוד טען למחדלי חקירה אשר פגעו באפשרות גילוי האמת; ונגד ההכרעה על פי עדות יחידה בכל אחד מהאישומים. באשר לגזר הדין, טען שלנוכח עברו הנקי, היה מקום להקל עמו ולא להרשיעו, תוך השתת עונש של שירות לתועלת הציבור. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על שני חלקיו ביום 27.2.2014. באשר להכרעת הדין, לאחר שדן בטענותיו השונות, קבע בית המשפט המחוזי כי היה בסיס מוצק להרשעת המבקש. לעניין מחדלי החקירה נקבע כי גם אם היו כאלה, הכרעת הדין לא בוססה על עדויות שקשורות בהם, ולכן אין בכך כדי להביא לזיכויו של המבקש. באשר לטענה שהמתלוננות תיאמו גרסאות, נקבע שלא הונחה לכך תשתית עובדתית. באשר לכלל ממצאי המהימנות שנקבעו בבית משפט השלום נקבע שאין מקום להתערבות בהם, ודאי שלא כשמדובר בעדויות של קרובות בעבירות מין. באשר לגזר הדין, קבע בית המשפט המחוזי כי העונש לא סטה באופן ברור ממדיניות הענישה, ובית משפט השלום איזן בין השיקולים לחומרה ולקולה באופן ראוי.

הבקשה

4. הבקשה הופנתה כלפי הכרעת הדין בלבד. באשר לפסק הדין של בית משפט השלום, טען המבקש כי לא נקבעו ממצאים באשר למהימנות המתלוננות, אלא ההכרעה ניתנה על פי מבחני סבירות והגיון. עוד טען, כי המשיבה לא עמדה בנטל ההוכחה בפלילים, כיוון שלא העידה בעלי תפקידים במשטרה אשר ביצעו פעולות בתיק וכן לא עמדה על כך שתושמע קלטת העימות שנערכה

בינו לבין המתלוננת השנייה. עוד טען כי הוא אינו מבין את השפה העברית, והודעתו והעימות נערכו בעברית, ללא נוכחות מתורגמן. כאשר לפסק הדין של בית המשפט המחוזי, טען המבקש כי בית המשפט המחוזי לא בחן באופן מספק את הכרעת הדין, ולא נתן משקל לכך שבית משפט השלום לא הזהיר עצמו במפורש, עלי ספר, כי הכרעת הדין מבוססת על עדות יחידה של מתלוננת, כנדרש. כמו כן, טען כי בית המשפט המחוזי לא אפשר לו לטעון בהרחבה לעניין מחדלי החקירה בתיק.

5. בתגובתה המשיבה ביקשה לדחות את הבקשה. לטענתה, עניינו של המבקש אינו עומד במבחנים שנקבעו בר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982) (להלן: הלכת חניון חיפה), ולטענתה זו גם עמדתו של המבקש בבקשה. עוד הוסיפה המשיבה כי קבלת הבקשה משמעותה שינוי ממצאים עובדתיים וממצאי מהימנות שנבחנו על ידי הערכאה הדיונית ואושרו בערכאת הערעור. המשיבה התייחסה גם לטענותיו של המבקש באופן פרטני וביארה מדוע לטעמה אין בהן סיבה להצדיק את מתן רשות הערעור. כאשר לטענות המהימנות נגד המתלוננות, ציינה המשיבה כי הדברים נטענו בפני בית המשפט המחוזי, נדונו ונדחו על ידו. כאשר לטענה שהמבקש אינו דובר את השפה העברית, טענה המשיבה כי המבקש טען אחרת בדיון בבית משפט השלום, ובא כוחו אף הסכים ללא הסתייגות להגשת הודעתו מהמשטרה. בכל אשר לטענות האחרות, טענה המשיבה כי גם הן נבדקו ונדחו בבית המשפט המחוזי לגופן.

הכרעה

6. אין בידי להיעתר לבקשה למתן רשות ערעור. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן המקרה מעלה סוגיה או טענה בעלת חשיבות כללית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים (הלכת חניון חיפה), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)).

7. עיקרה של הבקשה בניסיון נוסף של המבקש לערער על ממצאי הערכאה הדיונית. הלכה היא כי ערכאת הערעור לא תתערב ללא סיבה כבדת משקל בממצאים העובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית (ראו: ע"פ 2932/00 אלמקייס נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 102 (2001)). הלכה זו מקבלת משנה תוקף שעה שמדובר בגלגולו השלישי של ההליך, ולא מצאתי לשנות ממנה בעניינו של המבקש. כפי שציינה המשיבה, עיון בבקשה לעומת כתב הערעור לבית המשפט המחוזי ופסק דינו מלמד שמרבית הטענות שמועלות בבקשה נדחו לגופן בבית המשפט המחוזי, לאחר שבחן בקפידה את הכרעת דינו של בית משפט השלום.

8. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ב בסיון התשע"ד (10.6.2014).

ש ו פ ט

עמוד 3

